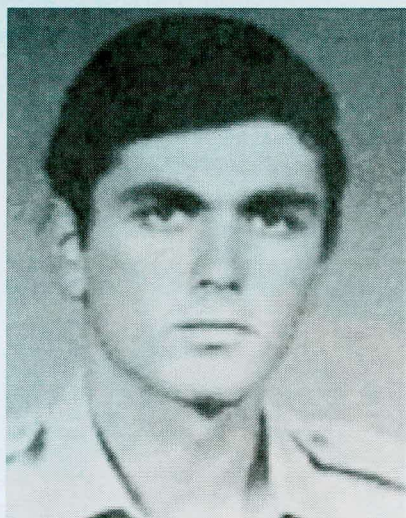

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אריאל ויינר ז"ל

בן חסיה וישראל

נולד בירושלים

בתאריך א' בשבט תש"י, 19/1/1950

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1968

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ד בתשרי תשל"ד, 20/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 3 שורה: 1 קבר: 4

הותיר אחרינו הורים, אח ואחות

בן 23 בנופלו

קורות חיים

אריאל, בן חסיה וישראל, נולד ביום א' בשבט תש"י (19.1.1950) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי בקרית-משה ובבית-הכרם בירושלים, והמשיך בלימודיו בבית-הספר התיכון "עומר"ה", שליד האוניברסיטה העברית בירושלים. אריאל היה תלמיד מעולה, חרוץ ושקדן, שידע ללמוד להנאתו, הצטיין במקצועות ההומניים ובמקצועות הריאליים כאחד, והיה אהוב על מוריו ועל חבריו. אריאל נמנה עם חברי תנועת הצופים וברבות הימים הדריך והיה ראש גדוד בשבט "מודיעין". בימי החופשות מבית-הספר התיכון עבד במשמרות לילה במאפייה, כן עבד כמדריך בתנועת הצופים ובמכון על-שם פאלק. הממונים עליו במכון העידו עליו, שהיה "עובד נאמן, דייקן ואחראי וחבר טוב לכולם". הוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היה חובב ספורט והיה שחיין נלהב. את רוב זמנו הפנוי הקדיש להאזנה למוסיקה. אריאל היה אדם עליו ואופטימי מטבע ברייתו. היה לו חוש הומור מצויין, הרבה להתלוצץ ולהתבדח ורוחו הייתה טובה עליו תמיד. הוא היה איש שיחה נעים, שדבריו ערוכים בהיגיון ובטעם, ולרוב נסבו ויכוחיו על בעיות החברה והמשק בישראל. אדיב היה, מנומס ונעים הליכות, חברותי וקל להתיידד, נוח לבריות, מאיר פנים לזולת ולא מרבה לכעוס. נדיב לב היה ואהב לעזור לכל אדם. מטבעו היה ישר-דרך ועניו, איש-אמת ובעל מצפון. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון נסע לארצות-הברית והדריך שם במחנה קיץ של נוער יהודי. כשחזר ארצה, הרבה להתכתב עם ידידים שקנה שם, וחניכיו, כשבאו ארצה, הרבו לבקרו.

אריאל גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1968. אמנם עמד בהצלחה במבחני הכניסה לפקולטה לרפואה, ויכול היה להצטרף לעתודה האקדמית, אך הוא סירב ורצה תחילה למלא את חובתו לצה"ל. הוא ביקש להתנדב לחיל-האוויר, אך הוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השתלם בקורס למקצועות טנק "פאטון", בקורס למפקדי טנקים, בקורס לקצינים ובקורס לקציני שריון. בבית-הספר לשריון היה מדריך תותחנות וחודשים אחדים נמנה עם המשרתים בצבא הקבע. הוא היה קצין אחראי ומעולה, מסור לתפקידו ודבק במשימות שהוטלו עליו. מפקדו העיד עליו, שהיה "נכון להיחלץ לכל משימה, אפילו היה הדבר כרוך בסכנה רבה, מסור ודואג לחייליו והיה אהוד על מפקדיו ועל פקודיו".

לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר היה נקרא לעתים מזומנות לתקופות של שירות מילואים. באוניברסיטה העברית בירושלים למד בפקולטה לכימיה והיה בה תלמיד מצטיין, אך כשהחלו להעסיק אותו בעיות החברה והמשק פנה ללמוד כלכלה. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים גויס סגן אריאל ונשלח כמפקד יחידת טנקים לחזית בסיני להשתתף בקרבות הבלימה והפריצה נגד המצרים. בקרב שהתחולל ביום כ"ד בתשרי תשל"ד (20.10.1973), במתחם "מיסוריי" ליד "החווה הסינית", נפגע הטנק של אריאל פגיעה ישירה והוא נהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אב, אם, אח ואחות. בחפציו נתגלה יומן שניהל בימי הקרבות, מן ה-6 באוקטובר עד ה-18 בו.

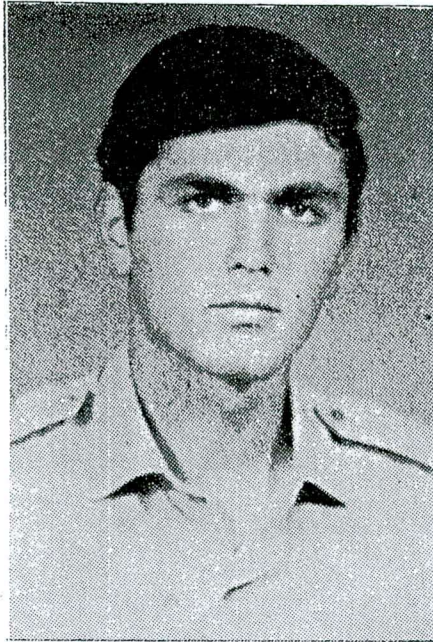
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

האוניברסיטה העברית בירושלים הוציאה לאור ספר בשם "נזכור", לזכר תלמידיה שנפלו במלחמה, ואריאל בתוכם; שבט "מודיעין" של תנועת הצופים בירושלים הוציא לאור חוברת לזכר יקירי השבט שמסרו נפשם על הגנת המולדת.

אריאל בן ישראל וחסייה ויינר

הי"ד

נפל בסיני

נולד : א' שבט תש"י (19.1.1950)

נפל : כ"ד תשרי תשל"ד (20.10.1973)

למד בבית-הספר קרית משה ולאחר-מכן בבית-הספר התיכון שליד
האוניברסיטה העברית בירושלים.

מדריך בתנועת הצופים (שבט "מודיעין") ומשמש כראש גדוד
בתנועה זו.

בשנת 1971 שוגר לחו"ל כמדריך נוער מטעם הסוכנות-היהודית.
למד באוניברסיטה העברית בירושלים כימיה וכלכלה.
שימש כמפקד מחלקת טנקים וכמדריך בבית-הספר לשריון.

"כשמת שמואל הקטן תלו מפתחו ופנקסו בארוננו מפני
שלא היה לו בן, והיה רבן גמליאל הזקן ור' אלעזר בן
עזריה מספידין עליו ואומרים : על זה נאה לבכות, על זה
נאה להתאבל ! מלכים מתים ומניחים כתריהם לבניהם,
עשירים מתים ומניחים עושר לבניהם, שמואל הקטן נטל
כל החמודות שבעולם והלך לו".

(מסכת שמחות פרק ח')

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"

גדוד "עודד"

גדוד "הגליל"

גדוד "אילון"

גדוד "יובל"

גדוד "להבות"

גדוד "עציון"

גדוד "יובל"

גדוד "עציון"

גדוד "עודד"

גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד

דוד גוראון הי"ד

יונתן הימן הי"ד

אריאל ויינר הי"ד

אורי מור יוסף הי"ד

יורם מינצברג הי"ד

שמואל מלכוב הי"ד

דניאל נמט הי"ד

יצחק עופר הי"ד

יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

אריאל ויינר ז"ל

אריאל נולד בירושלים

ב-20.1.1950. עד כחה ו' למד בבית-הספר היסודי בקרית-משה, ובכיתה ז' עבר לבית-הספר "עומרית", שהמשכו היה בתיכון שליד האוניברסיטה, שם סיים את לימודיו.

לצופים נכנס אריאל בכיתה ח', לגדוד "אילון", והיה פעיל בגדוד תקופה ארוכה. אריאל החל להדריך קבוצה בגדוד "עודד", ויותר מאוחר היה ראש הגדוד.

אריאל התגייס לצה"ל ב-1967, והתגייס לשריון. לאחר טירונות וקורס מקצועות הפך לטנקיסט. לאחר קורס מפקדי טנקים נשלח לקורס קצינים. עם

סיום הקורס הדריך אריאל בבית הספר לשריון.

עם שחרורו החל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא החל ללמוד כימיה, לאחר שנה עבר ללמודי כלכלה.

ביום הכיפורים גוייס ונשלח לכוחות השריון שלחמו בחזית הדרום, אריאל נפל בקרבות בחווה הסינית ביום שבת ה-20.10.73.

מתוך מכתבים שכתב לחברה:

3.3.64

אם יהיה לי חבר קרוב יותר, הרי זה ברור שלא אספר לו את החוויות האישיות שלי ממש, חוץ מאותם דברים שאפשר פחות או יותר לספר. זה הטבע והאופי שלי. תמיד הייתי סגור בחוץ עצמי. ואף פעם, לא חברים ולא חברות, חוץ ממך, ידעו מה שהולך איתי. בדברים

כאלה אינני יכול ואינני רגיל לשותף חברים... לפעמים כשלא טוב אתה מוכרח לפרק את ההרגשה הלא טובה הזו, היכן שהוא. כאשר זה אחה"צ או בערב מצלצלים אליך, בלילה נזכרים בך, ובכל השעות הנעימות אתך. בבית-הספר מעיפים מבט - מקבלים תשובה מחייכת והכל עובר. תמיד כשאני עומד אל אותם "מוסדות" מנחמים שקשורים בך, או בשמך נעשה טוב ואני מקבל תנופה ומרץ מחדש, כזה אני וכזאת את.

...הה, אני שוכב לי עכשיו במטה, בחוץ גשם איום, הרוח מרעידה כאן את הכל ואני חושב מחשבות סדיסטיות, כמה טוב לי במיטה. ואתם שם, לומדים בבית-הספר וביחוד את שתמיד קר לך - בטו קופאת שם. דרך אגב, עברת ליד ההסקה? נחמלה מה שלומך? איך הבטן? ועקר העיקרים האם את כבר צוחקת, כי הרי זה כמעט הכי חשוב.

...זה היה שבוע קשה בעיקר לך, וגם לנו. אומרים ובצדק שבחיי היום יום האדם איננו יודע להעריך את הדברים שהוא נפגש אתם כרגיל. ורק בשעה קשה כשאין לו דברים אלו, הוא לומד להעריך אותם. בתחילת מחלתך ראית כמה קשה בלי לנוע, בלי לצחוק. ואני למדתי כמה קשה בלעדייך.

מכתב שכתבה מורה לאחותו חנה:

אני כותבת לך - ומתכוונת גם לאבא ואמא - מה אומר לך ולכם - ולא נאמר כבר קודם, ולא ברור מעצמו? את יודעת שהרי בלינו יחד כמה שנים - שהכרתי את אריאל וחבבתי אותו גם מבלי שלמדתי אותו באופן ישיר - ומי לא? הרי היה נער חביב ונעים כזה, תרבותי כזה. הוא התחיל ללמוד בבית-הספר בתשכ"א-ספטמבר 1960 - ובדיוק אז גם אני התחלתי ללמד את הכתה המקבילה לשלו בעומריה, והיו הרבה פעולות משותפות של הכתה שלי ושל כתתו, ועד היום יש לי פנה מיוחדת בלב למחזור בכור זה שלי.

אני זוכרת פעם טיול שנתי לנגב, והיינו בעבדת ובשבטה. נדמה לי שזה היה בכתה ד', ואני הייתי מחנכת של ד/ד, והיו להם במחזור כמה "זוגות" - והללו כולם הסתדרו על חומה עתיקה בשבטה והצטלמו בשמחה רבה - ואריאל ביניהם. איני יודעת מדוע נחרתה תמונה זו בזכרון, אולי מפני שאת האהבות הללו של בית-הספר התיכון זוכרים כולם בגעגועים - אפילו המורים שמים אליהן לב, הן צובעות את הכתה ואת המסדרון בצבע מיוחד.

ב-1967, כשאריאל סיים את התיכון - אמרנו כולנו לעצמנו כמה קשה להם לעשות דוקא עשיו בחינות בגרות, לעצמנו חשבנו שהרחקנו את המלחמה להרבה הרבה זמן, כמה חול זרקנו בעניים שלנו - והנה עכשיו, כמה קשה "פי" אלף יותר...

ילדה, שמעתי שהלכת לחקור ולגלות - תלוי כמה מוקדם מוטל העול על הנוער במדינה שלנו - כמה מהר אדם תבגר כאן - ומזדקן...

היי חזקה חנה, שהרי מוכרחים ללמוד לחיות עם זה - אחרת אי אפשר, ואולי נלמד גם להיות טובים יותר ובעלי ערך יותר כבני אדם - בזכות אלה שלחמו, ולמענם - והפעם אולי בכל זאת נגיע לפתרון כלשהו?

בידידות משלך

תמר

ויינר אריאל

בן חסיה וישראל

ירושלים

במשמרת לילה במאפיה, אם כראש-גדוד בתנועת הצופים בבירה, ואם ב„מכון-פאלק“. במסירותו לכל תפקיד התחבב על כל הממונים עליו ועל חבריו לעבודה, כשהוא משרה סביבו רוח-טובה של חברות ואחריות.

עם סיום לימודיו התיכוניים, נשלח להדריך במחנה-קיץ של נוער יהודי בארה"ב. הוא ייצג שם את ישראל בכבוד וביצע את המוטל עליו בהצלחה. הידידים שרכש קיימו אח"כ קשרים אתו, ורבים הצעירים מארה"ב אשר פקדוהו בעת ביקורם בארץ.

בעמדו בפני הגיוס לצבא, בחר הוא בשירות מידי ודחה אפשרות של הצטרפות לעתודה האקדמאית. הוא דחה את לימודיו באוניברסיטה לאחר השירות הצבאי, מתוך רצון להיות בוגר ובשל יותר ללימודי הרפואה. עם התגייסותו היו עיניו נשואות לטייס, אך משנמנע הדבר ממנו פנה לשריון והשקיע בתחום זה את כל כשרו והתמדתו. הוא גמר קורס-מפקדים כמצטיין, אף שימש מדריך בביה"ס לשריון, והיה אהוב על חניכיו ומפקדיו גם יחד. הוא השתחרר משירות חובה כמפקד-טנק, התקדם והתמנה למפקד-מחלקה, — תפקיד אותו מילא במלחמת יום-הכיפורים.

לאחר שיחרורו משירות החובה, פנה ללימודים באוניברסיטה העברית והתחיל בכימיה פיזיקלית. הלימוד היה חביב עליו והשגיו היו גבוהים וניתנו לו בקלות. אולם, בעיות החברה הישראלית והמשק הלאומי התחילו להעסיק אותו, וכך הוא עוזב את הכימיה ופונה למדעי החברה. גם כאן התבלט מהר כתלמיד מצטיין, התגבר על החומר החדש וזכה להערכת מוריו. הם ראו בו תלמיד מבטיח ותלו בו תקוות רבות בתחום המדעי והחברתי. אריאל היה איש-שיחה נעים, שידע לחוות

אריאל ויינר נולד ביום 19 בינואר 1950, בירושלים — להוריו חסיה (לבית ברוכשטיין) וישראל ויינר. כאן, בבירת-ישראל, חונך ולמד וגדל — להיותו עלם חמד, בעל פנים יפים וחנניים, עיניים מאירות ותמימות. על פניו אלו תמיד היה נסוך חיוך שובבי ובפיו בדיחה או אימרה נאה. בחר מלא אופטימיות, תמיד

מרוצה ונהנה מהכל ; וכל אשר עשה — באהבה ובהנאה עשה.

בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית, קיבל את השכלתו התיכונית, כשהוא לומד בחריצות ובשקידה. אף בהיותו שוקד על לימודיו ביסודיות, היה מוצא עתים למוסיקה אשר מאד אהב, וגם לספורט ולשחייה. את חופשות-הקיץ היה מקדיש לעבודה, אם

שובו ממילואים, היה משקיע עצמו שוב
במשנה מרץ בלימודיו, לגשר על הפערים
שנוצרו בינתיים. ותמיד רוחו היתה טובה
עליו, האופטימיות סייעה בידו להתגבר
על כל קושי.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים,
היה אריאל בבית הכנסת ליד סבו ואביו.
הוא יצא מיד את המקום בארשת-פנים
רצינית ונחפז ליחידתו שלא להחמיץ
את המאורעות. כבר למחרת היום, היה
הוא משולב במערך-המלחמתי לבלימת
האויב. למרות תלאות המלחמה, לא שכח
לכתוב כמעט יום-יום להוריו ולמשפחה.
מכתבו האחרון נכתב ביום 20 לאוקטובר
— ובאותו יום נפגע הטנק שלו בפגיעה
ישירה, בקרב-תקיפה ליד „החוה
הסינית" שמעבר לתעלת-סואץ.

סגן אריאל ויינר, הוא וכל צוות-הטנק
שלו, נספו כולם מפגיעה זו. ליד הצריח
שהועף, מצאו אחר-כך חבילה של גלויות
— יומנו של אריאל — עליהן רשם
בימים 6—18 לאוקטובר, את כל מהלך
האירועים סביבו. קריאה ביומנו זה של
אריאל, מעלה דמותו של צעיר תמים
ונועז, שאין גבול לדבקותו במשימות
ולאחריותו לחבריו-פיקודיו. בפסוקים
קצרים, שנרשמו בעת הפסקות במהלך
הקרבות, משתקפים תיאורים ודמויות
מאותם ימי-מלחמה בחזית המצרית, בהם
באה לידי ביטוי העצמה הבולמת
והצליחה הנועזת שהתרחשו ליד הסואץ.
אריאל ויינר תיאר את הדברים הללו
בקיזור נמרץ אך בבהירות מופלאה,
המעידים על עין בוחנת, דעה צלולה ונפש
פיוטית גם יחד.

אוריאל ויינר נפל בסערת-קרב, בה נגדעו
חיוו הסוערים שרק החלו. אך חיוו
הקצרים היו שלמים ומלאים, כי לא היה
בהם חלל ריק — לא מבחינת משאת-
הנפש ולא מבחינת גילוי-המעש. חיוו
אלה הוקדשו במלואם למען המשך קיומו
של העם, שלימות המדינה ועצמאותה.
יהי זכרו ברוך.

דעה שקולה ולהסביר את עמדתו בהגיון
וטעם. מצב החברה והמשק בישראל
תפשו מקום מרכזי בשיחותיו, והיו לו
דעות מקוריות של צעיר-ישראלי חושב
ואחראי, המרתק בדעותיו גם אנשים
מנוסים, בקיאים ורגילים, בנושאים אלה.

גם כסטודנט מצא לו אריאל זמנים
לעבודה והשקיע את ההכנסות ממנה
בתקליטים ומערכת-הפעלה משוכללת,
כדי לספק את חיבתו העמוקה למוסיקה.
הוא היה מקשיב לתקליטים גם תוך
לימוד וקריאה, וכל שעה שהיה לבדו
בחדרו היו בוקעים ממנו צלילי-מוסיקה.

הקריאות הדחופות לשירות מילואים,
לא שיבשו את מערכות העיסוקים שלו.
הוא היה נענה לקריאות אלו בחיוך
ובמסירות, כי שמח לפגישה עם חבריו,
אנשי יחידתו, וצוות רכב-השריון שלו. עם

